

Respostes circumstancials

Em preguntava l'entrevistador, a propòsit de l'absolució del senyor Camps: Com us va fer sentir el veredict? Jo responia: Em molesta que un personatge funest i desagradable com Camps es passege

amb aquell somriure i aquella cara triomfal, d'èxit i de gust i de satisfacció. Ell i la seua colla nefasta. És això que realment em molesta. Perquè no és un *capo* de la màfia ni un lladre, és un moniato, un home que s'ha deixat afalagar, s'ha deixat estirar la jaqueta i s'ha deixat fer un regal... És més una qüestió de personalitat ètica i estètica que no la del típic polític lladre. Sembla, deia l'entrevistador, que una part de la societat valenciana encara veu bé Camps i les coses que fa. No exactament, responia jo: és ben vista la mena d'idees, eslògans i imatges que ell i el seu antecessor Zaplana, i l'alcaldeessa de València, van llançar durant molt de temps. Aquell llenguatge d'autoexaltació dient contínuament que som els millors, que som un exemple mundial, que tothom volia ser com nosaltres, que érem els més fantàstics, que tothom mirava cap a València... I tot això quan la realitat dels números diu que al País Valencià som en el furgó de la cua de la renda *per capita*. I continuava l'entrevistador: Això agrada a la gent fins que no li esclata la realitat a la cara. Jo responia: A molta gent li ha esclatat a la cara. Ara comencen a canviar algunes coses en sectors importants de la població i fins i tot en ambients sociològics i ideològics de dretes, dels empresaris, i d'una part de la classe política conservadora i de la premsa conservadora. Quins exemples en tenim, preguntava: He llegit últimament, deia jo, dos editorials del diari *Las Provincias*, el clàssic defensor del senyor Camps, dient que ens hem equivocat, que hem fet les coses malament, que els governs d'aquests últims anys, és a dir, els del PP, han comès excessos, ens han portat a la ruïna, hem perdut les institucions financeres, hem perdut massa trens, hem gastat massa diners inútilment i ara estem fotuts, i la culpa la tenim nosaltres, i no els catalans. Ja comencen a fer editorials en aquest sentit, que fa un any i mig o dos eren inimaginables.

Joan Francesc Mira

Ara aquest sector de dreta, tan pagat i content d'aquests dispendis, comença a veure que això que han fet els seus ens porta a la ruïna. Cap on pot portar tot plegat?, pregunta. No ho sé, responc, però hi ha un sector molt significatiu,

de la població que sempre s'ha manifestat d'una manera activa. Hi ha hagut manifestacions molt grans al carrer. Però mai no hi ha hagut una força política sòlida, solvent i potent, que els socialistes haurien tingut l'obligació de ser, capaç de recollir això.

Però no ho han estat, diu ell. No, dic jo: el PSOE valencià és una petita empresa de col·locació d'amics, afins i coneixuts i de baralles internes i no fan ni pensen res més, ni els preocupa res més. Ara mateix, en aquest moment de canvi, estan ocupats, al cent per cent, en les seues coses internes. És una força política que viu per una pura inèrcia històrica dels temps gloriosos del Felipe González. Qui recull la resistència i la protesta és Compromís?, pregunta. Sí, ells recullen una part de tot això. Una part que ve de molt antic, perquè és la gent més modernitzadora i més europea i amb més cultura i més nacionalista i més fidel al país, que ha existit sempre. Li ha tocat d'aguantar totes les pressions imaginables i les no imaginables. Això comença a traure el cap, i és significatiu. S'ha de jugar el partit en el terreny polític?, pregunta, i jo responc: Si al País Valencià vols canviar les coses, has de tombar el PP; i si vols tombar el PP, necessites diputats, és a dir, vots; és a dir, una organització política. I no sé què passarà d'ací a tres anys, o cinc o deu. Només sé una cosa com a constatació: hi ha coses de fons que van canviant. En les últimes eleccions a les Corts i a les espanyoles el PP no ha guanyat més vots. L'etapa triomfal i expansiva del PP en què podia arrasar comença a tenir dificultats. Què pot passar d'ací a tres anys?, pregunta, i jo dic: Canvis molt profunds en una societat es manifesten de vegades en un percentatge petit de l'electorat. Vaig opinar també d'economia i de més coses, i me'n va quedar una per dir, la principal: d'ací a tres anys aquest país, probablement, donarà alguna sorpresa grossa.

“S'ha de jugar el partit en el terreny polític?, pregunta, i jo responc: Si al País Valencià vols canviar les coses, has de tombar el PP; i si vols tombar el PP, necessites diputats, és a dir, vots; és a dir, una organització política. I no sé què passarà d'ací a tres anys, o cinc o deu. Només sé una cosa com a constatació: hi ha coses de fons que van canviant”